

Anm. har saa liden Agtelse for den danske Kvindelitteratur, at Vedkommende ikke kan forstaa, at Bøger som min „overhovedet skrives“. Jeg tror, at enhver, der har Evne og Vilje til at læse mit Arbejde, vil være klar over, at det er Kærlighed til det bedste i vor kvindelige Litteratur og Agtelse for dens Bærere, der har drevet mig til at skrive, og jeg har haft den Tilfredsstillelse, at alle Anmeldere til Dato har kunnet erkende dette.

Naar Aum. „M“ dernæst taler om „de Kvinder“, jeg i mit Forord „lidt haanlig omtaler“, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke længer er med. Hvor i mit Forord har jeg haanligt omtalt nogen Kvinde? Ingen anden end „M“ skal kunne finde en Stavelse i denne Retning, et Bevis for, at Anm. aldrig har læst Forordet. Anm. anker over, at jeg kun har medtaget „skønlitterære Forfatterinder“ og siger, at jeg „totalt“ har glemt Ydelser udenfor den egentlige Underholdningslitteratur, værdifulde Værker, som „ville have givet Læseren Indtryk af, at der dog er større Dygtighed blandt de kvindelige Forfattere, end jeg synes at mene.“ Frk. Hudes Disputats er, „saa vidt Anm. kan se, ikke nævnt“. Men Anm. ser heller ikke godt, thi Frk. Hudes Navn staaar S. 24 fremhævet med fede Typer blandt andre Berømtheder. Jeg nævner for flere Forf.s Vedkommende Arbejder udenfor Underholdningslitteraturen, se saaledes under Frk. Arnesen-Kall, Fru Heiberg, Frk. Schwartz, Frk. Worm, Fru Krebs, Fru Eegholm o. s. v., og det er i høj Grad uretfærdigt, naar det bebrejdes mig, at jeg ikke vil anerkende den nævnte „større Dygtighed“, al den Stund jeg benytter flere Sider til at hævde netop denne Dygtigheds Tilstedeværelse, se saaledes S. 16—25, og i det hele er den første Mand, som ret for Alvor har henledet Læseverdenens Opmærksomhed paa den.

At optage Oversætterinder, der ikke tillige havde præsteret originale Arbejder, vilde ligge ganske uden for min Bogs Plan. „Viola“ er ikke en almindelig Oversættelse, men en *Bearbejdelse*, lige som Frk. Beyers andre Shakespeare-Fordanskninger. Min Bog er, som sagt, et første Forsøg. At der kan „være adskilligt at sige den paa“, tvivler jeg ikke selv om. Det skulde have glædet mig, om Anm. med faglig Dygtighed var gaaet nærmere ind paa at paavise de mulige Misgreb og Fejl, i Stedet for at hidsætte en Række ugrundede Anker; og Takken i sidste Linie forekommer mig at staa i mærkelig Modstrid med Anmeldelsens øvrige Indhold.

Anton Andersen.

Hr. A. har ikke gendrevet en eneste af M's Indvendinger. Jo, det er sandt: Frk. Hudes Disputats er nævnt, men paa et saa underligt Sted, at man har ondt ved at finde den, nemlig midt iblandt udenlandske Forfattere; i Registeret er Frk. Hude ikke nævnt, og nogen Biografi findes ikke. Alle øvrige Indvendinger staa fast. Hr. A. hævder i Bogens allerførste Linier, at hans Bog er uden nogen Forgænger (ikke blot for det 19. Aarh.); det er den ikke. Alb. Thuras Bog, som Hr. A. giver det morsomme Navn „Gymnæceum“, er ikke Hr. A.'s nærmeste Forgænger; den er ældre end Schönaus. S. 39 nævner Hr. A. „Viola“ og „Kongens Læge“ og siger, at *det sidste* er en Bearbejdelse efter Shakespeare. „Viola“ er, som M. skrev, ganske det samme. Det vidste Hr. A. ikke, da han skrev sin Bog; nu ved han det. Hr. A. spørger, hvor han har omtalt nogen Kvinde haanligt. Det har han Side 15. Han omtaler der tre ældre Forfatterinder med Udtryk som „ganske usmagelig“ — „meget overfladisk Arbejdsmetode“ — „svulstig og sentimental“ o. lig. Det kan man vel nok kalde „lidt haanligt“. M. forstaaer ikke blot, men *forklarer* tillige,